

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/284/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116224869
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2116224869.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudkýň JUDr. Andrey Dudášovej a JUDr. Ľuboslavy Vankovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom X.. N. XXXX/XX, XXX XX Z., o zaplatenie 113,64 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16Csp/157/2016-98 zo dňa 14. augusta 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť do 15 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 113,64 eura. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1 Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 52 ods. 2, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 497, § 710, § 711 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (v ďalšom texte „Obchodný zákonník“) a § 18 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v ďalšom texte „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

1.2. Vecne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že strany dňa 19.06.2014 uzavreli Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, obsahom ktorej je zmluva o zriadení osobného účtu č. XXXXXXXXXXXX, o vydaní a používaní platobnej karty U., poskytovaní služieb elektronického bankovníctva so žiadosťou o špecifikáciu služby SMS notifikácia (v ďalšom texte „Zmluva“). Z pripojeného prehľadu debetných a kreditných zostatkov na účte žalovaného a písomnej špecifikácie istiny zo dňa 07.08.2017 vyplýva kreditný zostatok vo výške 83.690,25 eura a debetný zostatok vo výške 83.803,89 eura. Rozdiel medzi kreditnými a debetnými zostatkami tvoril celkový debetný zostatok vo výške 113,64 eura. Na základe uvedených transakcií súd zistil, že ku dňu 13.04.2016 bol vykonaný bezhotovostný prevod z účtu žalovaného na ďalší účet žalobcu, so zostatkom dlhu z prečerpania 113,64 eura, ktorý do podania žalobného návrhu nebol uhradený. Uvedený nárok žalobcu súd považoval za preukázaný, žalovaným nepopretý. Žalobca si okrem pohľadávky v celkovej výške 113,64 eura uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne z uvedenej sumy, a to od 14.04.2016, teda odo dňa nasledujúceho po prevedení debetného zostatku z účtu žalovaného na vnútorný pohľadávkový účet. Uvedený postup je podľa súdu prvej inštancie v rozpore so súdnou praxou. Uplatnený úrok platný pre nepovolené prečerpanie vo výške 28 % vyplývajúci

zo Všeobecných obchodných podmienok (bod 3.12 v spojení s výveskou o úrokových sadzbách), resp. uvedená zmluvná podmienka v bode 3.12 Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti žalobcu bola súdom judikovaná za neprijateľnú, a to v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov rozsudkom č. k. 9C/113/2015-51 zo dňa 15.10.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 21Co/10/2016-72 zo dňa 24.11.2016. Je nesporné, že zmluvy boli uzatvorené ako typizované štandardné zmluvy, ich obsah bol vopred pripravený žalobcom ako dodávateľom poskytovaných úverov s tým, že žalovaný ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ich obsah. Uvedenie výšky úroku z titulu nepovoleného prečerpania vo všeobecných obchodných podmienkach, s ktorým obsahom sa žalovaný nemal možnosť oboznámiť, a ktoré ani neboli súčasťou zmluvy, nemožno považovať za splnenie si povinnosti žalobcu ako veriteľa pri dodávaní poskytovanej služby vo vzťahu k spotrebiteľovi konať v súlade s náležitou odbornou starostlivosťou.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že ročný úrok dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili viaceré sudy pri svojej rozhodovacej činnosti. Z uvedeného dôvodu súd uplatnený úrok vo výške 28 % ročne vyhodnotil ako rozporný s dobrými mravmi a teda neplatný, na základe čoho zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi iba sumu 113,64 eura bezúročne a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.4 O náhrade trov prvoinštančného konania súd rozhodol použitím ustanovení § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“) s tým, že žalobca bol v konaní úspešný v 51,72%, t.j. v časti istiny 113,64 eura, žalovaný vo výške 48,28%, t.j. v časti úroku z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu vo výške 106,09 eura. Vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu strán sporu (52 % ku 48%) súd nepriznal žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobca. Svoje odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), h) a f) C. s. p. tým, že prišlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tým, že napadnutá časť rozhodnutia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

2.1. Podľa žalobcu bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie a súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 C. s. p. skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné, pričom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalovaný bol poučený súdom prvej inštancie o povinnosti pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, pričom tvrdenia žalobcu, čo do základu a výšky žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel. Preto konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní dohody strán konania o dohodnutej výške peňažnej sumy, ktorú sa žalovaný zaviazal žalobkyni vrátiť na základe úverovej zmluvy, nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Súd sa neriadil ustanovením § 150 a § 151 C.s.p., v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces.

2.2. K nároku na úrok 28% ročne žalobca poukázal na ustanovenie § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, body 3.4, 3.8, 3.12 Všeobecných obchodných podmienok s tým, že nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok žalobcu iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o účte. V danom prípade sa teda nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom, pretože sa opiera o právnu úpravu, a preto nie je daná ani jej neprijateľnosť. Žalobca sa rozhodol upraviť v Obchodných podmienkach ustanovenia týkajúce sa úroku pri nepovolenom debete čo najbližšie zákonnej úprave. Sadzba úroku 28 % vyplýva podľa žalobcu z príslušných ustanovení Všeobecných zmluvných podmienok v spojení s Výveskou úrokových sadzieb časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ a v spojení s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Úrok z prekročenej čiastky po dobu

nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 18 ods. 1. Žalobca poukázal na skutočnosť, že uplatnený úrok 28% ročne nie je úrokom z úveru, nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania, ale o nárok z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické, na každom obchodnom mieste, pričom každú zmenu banka oznamuje klientom vo výpisoch z účtu. Okrem toho bol žalovaný informovaný o svojom prekročení na účte výpismi z účtu, z ktorých jednoznačne vyplýva výška a obsah prekročenia a tiež informáciou z Internetbankingu, v ktorom je uvedený prehľad obrátov na účte, aktuálny zostatok a ďalšie informácie o stave účtu. Žalobca má pritom za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Ohľadne nároku na úrok 28% ročne žalobca odkázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.03.2018, ktorý dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutého debetného úroku za podmienok, na akých sa na jeho platení vo VOP so žalovaným dohodol. Ohľadne posúdenia výšky úroku 28% ročne žalobca odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5Cdo 26/2011, podľa ktorého neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú. Poukázal aj na vyššie uvedené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým zaviazal súd prvej inštancie doplnením dokazovania, či je výška žalobcom požadovaného debetného úroku 28% ročne porovnateľná s obvyklou výškou úrokov požadovanou inými bankami v rozhodujúcom období od klientov, ktorí svoj debetný zostatok včas nevyrovnali, nakoľko inak nie je možné zistiť, či túto obvyklú výšku úrokov prevyšuje podstatne. Žalobca na podporu svojich odvolacích námietok poukázal aj na niektoré ďalšie rozhodnutia krajských súdov

2.3. K nároku na náhradu trov prvoinštančného konania žalobca uviedol, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadol iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada (žalobca poukázal na uznesenie NS SR č.k.6 Obo/243/2007 a rozsudok KS Trnava č. 10CoPr/2/2016 z 27.07.2016. Súd mal prihliadať na úspech v konaní iba v časti istiny.

2.4. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100% a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % - vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), h), f) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v zamietajúcej časti napadnutého rozhodnutia nie je dôvodné, v dôsledku čoho napadnuté výroky II. a III. ako vecne správne s použitím § 387 C. s. p. potvrdil.

5. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bola žaloba o zaplatenie 113,64 eura s 28% ročným úrokom zo sumy 113,64 eura od 14.04.2016 do zaplatenia z dôvodu nároku na úhradu nepovoleného prečerpania bežného účtu spolu s úrokom z prekročenej čiastky.

6. Predmetom odvolacieho konania je v rozsahu odvolania a v súlade s odvolacími dôvodmi uplatnenými žalobcom, preskúmať správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol uplatnenú pohľadávku nad sumu 113,64 eura (výrok II.) pričom súvisiacim výrokom III. nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania.

7. Odvolacia námietka žalobcu spočívala v tom, že súd prvej inštancie svojím rozhodnutím porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie, rozhodol na základe skutkových zistení, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Porušenie práva na spravodlivý proces malo podľa žalobcu spočívať v postupe súdu prvej inštancie, ktorý v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, v rozpore s § 150 a 151 C. s. p. skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené - žalovaný tvrdenia žalobcu, čo do základu a výšky nároku žiadnym spôsobom nepoprel. Preto konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní dohody strán konania o dohodnutej výške peňažnej sumy, ktorú sa žalovaný zaviazal žalobkyni vrátiť na základe úverovej zmluvy, nemalo oporu v zistenom skutkovom stave. Odvolací súd tu konštatuje, že uvedená odvolacia námietka nekorešponduje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože práve naopak, súd prvej inštancie vyhovel nároku žalobcu v časti istiny - v žalovanej sume 113,64 eura, nevyhovel v časti príslušenstva úroku vo výške 28 %.

9. K ďalšiemu žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu odvolací súd uvádza, že k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J. Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016 str. 1241).

10. Nesprávne právne posúdenie veci ako ďalší odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd

- a) neaplikoval príslušnú právnu normu (t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu),
- b) aplikoval nesprávnu právnu normu (t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú),
- c) obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo
- d) správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J. Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016 str. 1241).

11. K námietke žalobcu smerujúcej k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov odvolací súd uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a poukazuje na ich správnosť. Z dôvodu vyrovnaní sa s odvolacími námietkami žalobcu dodáva nasledovné: Podľa žalobcu sadzba úroku 28 % ročne vyplýva z ustanovení Všeobecných obchodných podmienok v spojení s Výveskou úrokových sadzieb a v spojení s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa žalobcu s oprávnením banky požadovať úroky z prečerpania počítá Obchodný zákonník a zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 18 ods. 1.

12. Podľa § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

13. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že žalobca ako veriteľ bol povinný žalovaného o úrokovej sadzbe za prekročenie informovať v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu. Podľa čl. 2 ods. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ „trvalý nosič“ je akýkoľvek prostriedok, ktorý umožňuje spotrebiteľovi alebo obchodníkovi uchovávať informácie určené jemu osobne spôsobom dostupným na budúce použitie na obdobie primerané účelu týchto informácií a ktorý umožňuje

nezmenenú reprodukciu uložených informácií; Podľa bodu 23 citovanej Smernice trvalé nosiče by mali spotrebiteľovi umožniť uchovávať informácie tak dlho, ako to preňho bude potrebné z hľadiska ochrany jeho záujmov plynúcich z jeho vzťahu s obchodníkom. Takéto nosiče by mali zahŕňať najmä papier, USB kľúče, CD-ROM-y, DVD, pamäťové karty alebo pevné disky počítačov, ako aj e-mail. S poukazom na uvedené vymedzenie pojmu trvalý nosič odvolací súd konštatuje, že zverejnenie vývesiek úrokových sadziieb na webovom sídle žalobcu, resp. v pobočkách žalobcu nie je možné považovať za splnenie si informačnej povinnosti veriteľa voči spotrebiteľovi. V konaní nebolo preukázané ani splnenie si povinnosti formou výpisu z účtu rep. internetbankingom. Z citovaných ustanovení Smernice vyplýva, že informačná povinnosť musí byť výslovná a individualizovaná - musí byť určená priamo osobne spotrebiteľovi, v preskúmvanej veci osobne žalovanému, čo splnené nie je. Odvolací súd preto konštatuje, že odvolacia námietka žalobcu uplatnená v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. tak neobstojí.

14. Odvolací súd po preskúmaní záverov súdu prvej inštancie aj s poukazom na vyššie uvedené argumentácie konštatuje, že neobstojí ani odvolací dôvod, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav správne zvolil a aplikoval príslušné, vyššie uvedené právne normy, ktoré aj správne interpretoval.

15. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu o náhrade trov konania odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, publikované pod R34/2005, v zmysle ktorého procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p., ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p. (teraz § 255 ods. 2 C. s. p.). Súd prvej inštancie preto správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 2 C. s. p. keď konštatoval, že žalobca mal v konaní úspech len čiastočný a svojím rozhodnutím vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

16. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd nezistil ani porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, odvolaním napadnutý zamietajúci výrok aj závislý výrok o náhrade trov konania preto ako vecne správne postupom podľa citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

18. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p.), o ktorom v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, pretože sa týmto rozhodnutím predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

18.1. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, naviac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C. s. p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C. s. p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p.

o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

19. Senát odvolacieho súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).